

[Udenrigsministeren.]

dette grundlag at gå ind i en konstruktiv dialog med producentlandene, som vi håber kan udvikle sig til et bredt internationalt samarbejde byggende på gensidig forståelse og en klar erkendelse af, at forbrugerlandene og producentlandene er dybt afhængige af hinanden i deres fremtidige udvikling.

Hvad særlig angår det politiske samarbejde mellem de ni, er det regeringens opfattelse, at Danmarks udenrigspolitik gennem vor deltagelse heri har fået en ny, en utraditionel og en værdifuld dimension. Dette samarbejde har Danmark som bekendt deltaget i siden dets start i december 1970, dog først med fuld status fra undertegnelsen af traktaten om vor indtræden i EF ved begyndelsen af 1972.

Jeg vil gerne understrege, at det europæiske politiske samarbejde allerede nu kan opvise betydningsfulde resultater. Blandt de vigtigste kan peges på de meget indgående rådslagninger, som er ført imellem de ni om spørgsmålet vedrørende konferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa, drøftelser, som i høj grad har bidraget til, at denne konference har fået et så seriøst og sagligt forløb, som tilfældet har været. Bliver konferencen en succes, det vil sige, fører den til håndgribelige resultater for mennesker både i Vest- og Østeuropa, må et sådant udfald i høj grad tilskrives det konstruktive bidrag, de ni har ydet i fællesskab.

Det er i denne forbindelse af den største betydning, at dette bidrag fra de ni har været præget af åbenhed over for samarbejdet med andre deltagerlande og ikke har været udtryk for nogen blokpolitik. Regeringen vil virke for, at denne linje fortsættes under den resterende del af konferencen.

Et andet vigtigt eksempel på de ni's vilje til konstruktivt samarbejde med omverdenen er påbegyndelsen af dialogen med de arabiske lande. Grundlaget for det europæiske politiske samarbejde er stadig det samme, som det danske folk fik forelagt og tog stilling til ved vor tilslutning til EF, nemlig reglerne i Luxembourg-rapporten af 1970; påstande om det modsatte savner grund i virkeligheden.

Med København-rapporten af 1973 og beslutningen fra regeringchefmødet i Paris i december 1974 er der på den oprindelige

basis sket en naturlig udbygning af samarbejdet. Det har medført stærkt øgede krav til vor egen indsats, men har samtidig betydet en meget væsentlig forbedring af vort udenrigspolitiske beslutningsgrundlag. Det har givet os bedre muligheder for at fremføre og opnå forståelse for synspunkter og betragtninger ud fra en dansk grundholdning.

Det var ikke mindst indstillingen, at Danmark også fremtidig skal spille en konstruktiv rolle i det europæiske politiske samarbejde. I et sådant samarbejde mellem regeringer, hvor der ikke gælder nogen retlig, traktatlig forpligtelse til udvikling af en fælles politik, vil der selvfølgelig ikke altid kunne opnås enighed om en samordnet optræden. Alligevel frembyder dette samarbejde mulighed for en indsats, som de enkelte lande ikke ville kunne præstere hver for sig.

Jeg har i denne redegørelse beskæftiget mig med en del af de emner, som trængte sig på i den aktuelle debat. Regeringen lægger vægt på en alsidig og måske også gerne noget hyppigere meningsudveksling i folketinget om Danmarks udenrigspolitik.

Kjeld Olesen (S):

Jeg vil allerførst sige tak til udenrigsministeren for redegørelsen. Jeg synes, at denne redegørelse giver en udmærket og koncentreret oversigt, der placerer et lille land i de mange og komplicerede problemstillinger, vi ser ude i verden. Jeg deler regeringens håb om, at denne debat vil vise, at der fortsat er bred enighed om den danske udenrigspolitik.

Det spørgsmål stilles jo af og til og går også igennem debatter herhjemme, om et lille land skal føre en, hvad man kan kalde aktiv udenrigspolitik. Jeg erindrer, at generalsekretæren i NATO, Joseph Luns, engang som hollandsk udenrigsminister blev stillet over for spørgsmålet og svarede, at jo mindre et land er, desto større er omverdenen, og derfor er det især nødvendigt for et lille land at føre en sådan aktiv udenrigspolitik.

Jeg mener, at det bør Danmark også gøre, af to grunde. For det første fordi det er i vores egen interesse: vi er et af de lande i verden, der har den største udenrigshandel pr. indbygger, vi er handelsfolk, vi har interesser at varetage, så jordbundet kan det